

РЕШЕНИЕ

№ 17170

гр. София, 05.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **745** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от В. Г. Н., чрез адв.М. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-005691/26.11.2025 г. по чл.171, т.2А, б.А от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. В. Й..

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на обжалваната ЗПАМ, като издадена в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че липсват материалноправните предпоставки по чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП, както и че липсват доказателства за виновно поведение на водача. Моли за отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Д., който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната ЗПАМ. Моли за присъждане на сторените по делото разноски, за което представя списък. Допълнителни съображения излага в писмен бележки.

Ответникът - И. В. Й. - полицейски инспектор към СДВР, ОПП, не се явява и не се представлява. В депозираните по делото писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди обжалваната ЗПАМ, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП-редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи следното:

На 20.11.2025 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ГА№4767267 от Г. К. М. – мл.автоконтрольор при О“ПП“-СДВР, от съдържанието на който се установява, че на 20.11.2025 г. около 12:39 часа в [населено място] по [улица]до №81, с посока на движение от [улица]към [улица], В. Л. А. с [ЕГН] е управлявал товарен автомобил „Фиат Дукато“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], като по време на управление използва мобилен телефон без устройство позволяващо използването му без участието на ръцете. При извършената проверка в масивите на ОПП-СДВР и чрез РСОД е установено, че водачът е неспособен, поради изчерпани всички контролни точки по СУМПС, с което виновно е нарушил чл.104а и чл.150 ЗДвП. При съставянето на АУАН с протокол за доброволно предаване е иззета СУМПС №286031413.

Въз основа на съставения АУАН и на осн. чл.171, т.2а б.А от ЗДвП е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №25-4332-005691/26.11.2025 г. по чл.171, т.2А, б.А от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. В. Й., с която на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], с управител В. Г. Н. с [ЕГН], собственик на товарен автомобил „Фиат Дукато“ с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца за нарушаване на чл.171, т.2а б.А от ЗДвП.

По делото е представена и приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 513з-12686/14.10.2024г. на Директор СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма, но нарушение на материалния закон.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от лице, за което са налице визираните в

закона обстоятелства, в т.ч. неспособен водач съгласно чл.150 ЗДвП, тъй като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП и е следвало да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

В конкретния случай в представения АУАН изрично е удостоверено, че водачът при проверката е представил свидетелство за управление на МПС, като едва след справка е установено, че е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал.4 от ЗДвП. Следователно към датата на извършеното нарушение -20.11.2025г . собственикът/водачът на ППС е предоставил управлението на превозното средство на водач, който е притежавал СУМПС, като липсват доказателства, че собственик/водачът е знаел/предполагал, че водачът е с отнети всички контролни точки, заради което е изгубил правоспособност и е следвало да върне СУМПС. Съгласно чл.157, ал.4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. По административната преписка са събрани доказателства, че едва на датата на установяване на нарушението, което е и датата на извършването му водачът е управлявал товарния автомобил със СУМПС, което е представено на контролните органи, горното предполага знание на предоставилния автомобил собственик/водач, че предоставя управлението му на правоспособен водач, притежаващ валидно за категорията на управляваното превозно средство свидетелство за управление. Едва след установяване, че същият е изгубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП, нарушителят доброволно на същата дата е предал СУМПС №286031413, като е записал, че не знае, че няма контролни точки.

Именно предвид липсата на знание, че е налице хипотезата на чл.157, ал.4 от ЗДвП, както собственика на МПС, така и водача на датата на извършване на нарушението – 20.11.2025 г., не би могло да се приеме, че следва да бъде приложена ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП. Хипотезата се свързва с неправомерно поведение на собственик на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач, в конкретния случай водач, който е изгубил всички контролни точки и не е изпълнил задължението си да върне СУМПС в съответната служба на МВР. Не са събрани доказателства, от които да се установи наличието на знание и съгласие от страна на собственика за управлението му от лице, което вече в условията на чл.157, ал.4 от ЗДвП се явява неспособен водач.

Действително, за прилагането на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагане на ограничението наличието на субективно отношение /знание, съгласие и т.н/ на собственика/водача на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика/водача на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност, той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Установената конкретна фактическа обстановка формално изпълва хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, но при прилагане на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да съобразява тяхното предназначение и цел. Конкретната мярка е несъответна с целта, предвидена в чл. 171 ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения по този закон, която се преследва с прилагането ѝ, защото засяга в по-голяма степен правната сфера на нейния адресат, като по този

начин превишава законоустановените цели на административната принуда /в този смисъл решение № 2975 от 28.02.2019 г. адм. дело № 12344/2018 по описа на ВАС/. С оглед на гореизложеното се установява, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № №25-4332-005691/26.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която е приложена мярка по 171, т.2А, б.А от ЗДвП - прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподател за присъждане направените по делото разноски се явява основателна. Ответникът по делото следва да бъде осъден да му заплати сумата от общо 409,03 евро разноски по делото, от които 25,56 евро за държавна такса и 383,47 евро заплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-005691/26.11.2025 г. по чл.171, т.2А, б.А от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. В. Й..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], сумата от 409,03 евро разноски по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП.